

ad 3. Naar Forslaget selv i Anledning af de „nyere Bestemmelser“ af Forordningerne til Exomens 2den Del, pag. 10 bemærker, at i de rent aandelige Fag (Hovedsagene: Religion, Danst, Regning, Historie, Pædagogik) ere Forordningerne i alt Væsentligt de samme som tidligere“, og naar Forordningerne i „de legemlig-aandelige Fag (Gymnastik, Sang og Musik, Skrivning, Tegning) ikke ere større, end at de let kunne udtrykkes ved en Tilsvining: saa synes der at være nogen Anledning til at spørge, om der egentlig er tilstrækkelig Grund til at gaa bort fra de af Ministeriet givne „Bestemmelser om Skolelærerexamen“, der i deres seneste Skikkelse kun ere lidt over en halv Snes Aar gamle, og hvad der væsentlig vindes ved at give Forordningerne en hel ny „Formulering“, der i Hovedsagen siger det Samme.

Forsaavidt der samme Post foreslaas, at bemeldte „Forordninger i enkelte Tilfælde skjærpes noget“, saa er der Anledning til i Almindelighed at bemærke, at, naar der ved „Skjærpelse“ tænkes paa en Forøgelse af Lærestoffet, da vækkes ved Seminarierne derved strax nogen Betænkelighed, fordi Erfaring har vist, at man allerede nu har fuld Brug for Tiden. Naar Talen er om at udvide Grændserne for hvad, der skal læres, vil man selvfølgelig ikke kunne lade sig lede af Hensynet til, hvad der kan være ønskeligt eller i sig selv rigtigt, men der maa nødvendigvis ses hen til de givne Forhold, til Arbejdsvilkaarene, som de ere, og da særlig til de Forudsætninger, som Seminarieundervisningen ordentligvis har at bygge paa, og til den Tid, der er stillet til Raadighed. Det er som bekendt meget befædne Forordninger, der efter kongelig Resolution 2den Mai 1857 § 1 stilles ved Optagelsen paa de kongelige Seminarier, egentlig ikke Mere end hvad en god Almuefole kan bringe det til. For en Del, tilmed betydelige, Fag er Aspiranterne oftest ganske fremmede; i Grammatik, Verdenshistorie, Mathematik, Fysik, Naturhistorie, Tegning kræver Loven, i det Mindste efter Ordlyden, ingenjombestemt Forkundskab. Og da nu disse Fag baade ere vigtige og af et forholdsvis betydeligt Omfang, er det vist ikke at undre over, at Læreren, som forhen berørt, har al den tilmaalte Tid behov for at føre Eleverne til en ordentlig Tilegnelse deraf, saa meget mere, som jo endda nogle af Fagene skulle behandles til Ende i to smaa Aar. Saa længe da de nærværende Tilstande i de nævnte Henseender blive uforandrede — i hvilken Henseende der, da der foreløbig næppe kan blive Tale om Udvidelse af Seminarietiden, vel nærmest maatte tænkes paa en mulig Skjærpelse af Forordningerne ved Afgangsprøven — turde det vistnok i Almindelighed være utilraadeligt at paa- byde Udvidelser af den forhen omtalte Art.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg med Hensyn til de enkelte Fag yttre Følgende, i den i Forslaget pag. 4—8 fulgte Orden.

4. Ved „Skrivning“ henstilles, om dog ikke den hidtilværende Forordning bør bibeholdes og nævnes: at Prøveskriften skal udføres „saavel med danske som med latinske Bogstaver“ samt omfatte „Tælkræften“.
5. I „Tegning“ har Examinanden hidtil havt frit Valg mellem „Frihaands-tegning“ og „Projektionstegning“, medens „plangeometrisk Tegning“ har betegnet den faste Forordning. Skulde ikke denne Ordning, der i sin Tid er anbefalet af Fagmænd og nøie forklaret i de tilsviede Angivelser i Ministeriets „Bestemmelser“, endnu fremdeles kunne anses for tilfredsstillende. Hvorledes Prøven i „Færdighed i at kunne lede Klasseundervisningen i Tegning“ tænkes aflagt, er, selv med Bemærkningerne pag. 9 nedenst, ikke ganske klar.
6. Det er ved „Regning“ i sig selv en rimelig Forordning, at Examinanden skal kunne „fremstille og forklare de i Almuefole forekommende Regningsarter paa en efter Børnenes Standpunkt passende anskuelig Maade“. Men dette hører formentlig hen under Prøven i „Skolegjerning“.